

Egy vetélkedő kapcsán, melyen csapatunk 4. lett.)

A Budapesti Nyugállományúak Klubja évente júniusban történelmi vetélkedőt szervez az egyes tagozatok részvételével. Két éve a „II. világháború Magyarországon” volt az aktuális téma. Ekkor 8. helyezést értünk el a Híradó Tagozattal. Az akkori, 30 tagozatból ez előkelő helyezésnek számított, azonban a 12 indulót figyelembe véve már sokkal szerényebb eredmény volt. Ilyenkor szükségeltetik **Coubert**nel előhozakodni: „Az olimpiai játékokon nem a győzelem, hanem a részvétel a fontos.” Milyen szép... Kár, hogy nem igaz. A kijelentést nem a báró úr tette, hanem Pennsylvania püspöke, **Ethelbert Talbot** 1908-ban, londoni „olimpiai” miséje közben a Szent Pál katedrálisban.

Tavaly a „Rákóczi szabadságharc” volt a vetélkedő témája, melyen a Híradó Tagozat csapata ismét a hátsó régióban végzett. (Mielőtt folytatnám, le kell szögezmem, hogy az idén a 13 induló csapatból, ahogy az alcímben is olvasható, az előkelő 4. helyen végeztünk.)

A 2017. évi vetélkedő, a Nyugállományúak Klubja rendezésében

Az idei téma „A reformkor és a kiegyezés kora” lett. Bemelegítésként a Klub egy kiállítást rendezett a Stefánia Palota aulájában, a színház előtti napfényes, reprezentatív részen. 28 tagozat vállalta, hogy valamely résztémából egy-egy posztamensre írásos-fényképes-rajzos tablót készít. Nekünk, híradóknak „A magyar jakobinusok mozgalma”, mint előzmény jutott.

Mivel én, az akkor „Martinovics hegynek” (előtte és '90 óta ismét „Kissváb hegynek”) nevezett vidéken, a Ráth György utcában születtem és életem 25 évig, nagyon szíven ütött a téma. Anno, az általános iskolában évente megkoszorúztuk a Jakobinusok brutális lefejezésének emlékvét, a róluk elnevezett Vérmezőn. A Hajnóczy József utcában szinte minden héten megfordultam. (Ott egy egyszemélyes szikvíz kisüzem, mi csak „szódagyárnak” hívtuk üzemelt. Szüleim badacsonyi születésűek. Apám, később én is igen csak kedveltük a saját termésű olaszrizlinget fröccsként.)

A Martinovics név hallatán előjöttek csodálatos gyermekkori emlékeim. Lelki szemeim előtt megjelent a Csemegi utcai és a Városmajor utcai általános iskola épülete, több osztálytársam arca. Márta néni az elsős tanító néni „félelmetes” alakja. (Ma is az Ő „szent neve” a gmailomban a kérdés, ha elfelejteném a jelszavamat.) Még ma is fújom. hogy „Számтан, mértan, fizika Kilik anyó tanítja. Kézzele-lábbal magyaráz, minket meg a hideg ráz!” Ő engem annyira erősen „megtaszajtott”, hogy a villamosmérnöki diplomáig megsemm álltam...és még rendesen be se hunyom a szemeimet, már meg is jelenik 18 éve elhunyt édesapám munkába megöregedett kezében a koccintásra felém nyújtott borospohár...

Egy szóval, nekem a Martinovics hegy, a Magyar Jakobinusok tere nagyon bejöttek. Rágyúrtam először a kiállításra, majd a vetélkedőre. Végig fényképeztem a helyszíneket, Elolvastam a hozzáférhető irodalmat, ami az internet korára sokkal bőségesebb lett, mint anno 50 éve volt. Így aztán sikerült néhány unikumra is rábukkannom. (Id. a keretes írást!) Sőt a végén rátaláltam Ady Endre: Magyar jakobinus dala című költeménye színvonalas illusztrációjára is. Mind ezekkel, vagyis 30-40 színes fotóval felfegyverkezve jelentem meg a tablókészítésre, ahová Jánka András barátom a szöveges anyaggal, Soós Tamás és Majercsik Tibor bajtársaim meg ollóval, vonalzóval, ragasztóval, síppal, dobbal, nádi hegedűvel felfegyverkezve jöttek el. Itt meg tudtuk, hogy mind a 28 tagozatnak egy-egy két lábon álló kb. 2 m²-es posztamens áll rendelkezésére, de a **Főrendező-főúr** tagozatonként csak egy darab 500x700 mm-es tabló elkészítését engedélyezi. Minden alkotásnak egyformának kell lennie: **elvágszólag**, hiszen katonák vagyunk! Mivel a rendelkezésre álló felületre, akár 4 ekkora méretű tabló is ráfért volna, indokolatlannak és értelmetlennek tartottam a szigorú megkötést és ezen véleményemnek hangot is adtam. A **Főrendező-főúr** hajthatatlan volt. Semmilyen érvet nem

fogadott el. A másikat meg sem hallgatva, mindent otrombán, kategorikusan visszautasított. Mivel, nem voltam hajlandó négyünk, közel kéthetes szellemi és fizikai munkájának önkéntes kiherélésébe belenyugodni, kijelentettem, hogy ebben az esetben „A Híradó Tagozat kiszáll a rendezvényből. Pontosabban a kiállításból és a vetélkedőből is.” Főhősünket kijelentésem se hatotta meg, ezért látványosan összepakoltam.

Ma már tudom, hogy mindezt rosszul tettem. Hiszen, Cegléden, sorállomány koromban, közel 50 éve belénk verték, hogy a hülye parancsot is szó nélkül végre kell hajtani, mert különben szaporodik. A naiv, hűje, (így j-vel) én vagyok, mert abban a hitben éltem, hogy 50 év elegendő volt valamilyen minimális megvilágosodásra. A feszültséget, a nálam sokkal hosszabb katonai tapasztalattal rendelkező Soós Tomi (nem hiába, Ő tagozat vezetője) oldotta fel, elkerülve ezzel a botrányt: Titokban három tablót készítettünk el, melyből kettőt sikerül a kiállítási anyagba becsempésznie. A legértékesebb fekete-fehér fénykép, melyen 1912-ben két cilinderes úr éppen Martinovics Ignác sírját exhumálja nem kerülhetett kiállításra. (A fotón a „Mártír” koponyája nem a nyakánál, hanem a lábánál található.) Ezek után már természetesnek vettem, hogy Ady verse is ki lett cenzúrázva.

A néhány nap múlva megnyíló kiállítás a nyugállományúak és a Ház dolgozói előtt nagy sikert aratott. Nekem viszont csalódás okozott, hogy sem a főváros, sem a vezérkar, sem a minisztérium részéről senkit nem láttam az ünnepélyes megnyitón. Sőt, néhány nap múlva már bontottunk is. Kelltek a posztamensek, meg a helyszín másoknak is?

A vetélkedőre 2017.június 8-án délután kerítettek sort, a Stefánia Palota ovális termében. A résztvevő 13 tagozat, négy-négy fős csapatának mindegyike egy asztalt ült körül. A Híradó Tagozatot Sztruhala Sándor, Kecskeméti András, Mészáros Istvánné Éva és én képviseltem. A szövívői, levezető elnöki feladatot Nagy Gyula Klub elnöke vállalta el és vitte igazán kiválóan végig. A feladatok összeállításában és a válaszok javításában a könyvtár és a levéltár egy-egy csinos munkatársa is részt vett. A zsűri elnöke **Főrendező-főúr** lett, így aztán itt is minden **elvágólag** folyt.

Történelem, irodalom, művészet és műveltség voltak a témakörök. Mindegyikből volt írásbeli és totó is, 10 illetve 11 kérdéssel. (A totót karikázni kellett és a 11. válasz csak akkor lett értékelve, ha többi 10 helyes volt.) Minden helyes válasz 1 pontot ért. (Néhol adtak azonban 0,5 pontot is.) A 8 fordulóban egy írásbeli témát mindig egy másik totója követett. A totó bekarikázására 10, az írásbelire 15 perc állt rendezésünkre. Utóbbi szinte mindig kevésnek bizonyult, ezért csak villám-kezű Kecskeméti Andris volt képes az összes választ időben bekörmölni. (Mivel a történelmi írásbelin még nem Ő írt, az első fordulóban 2 válaszra már időnk sem jutott.) Csatatunk jól felkészült, vagy a csillagok állása volt kedvező, esetleg jók (lényegre törőek) volta a kérdések, mert három totónk is 100%-os, vagyis 11 pontos lett. Az írásbelik javítása természetesen szubjektívebb lehetett, emellett a művészetekben itt is 10 pontot, 100%-ot értünk el. Két fordulón ként volt egy kis szusszanásnyi idő. Ilyenkor közölték a helyes válaszokat és kivetítették a verseny állását. (Mindenki ellenőrizhette, hogy mit rontott el!) A 6. forduló után 0,5 ponttal vezettünk a Vegyvédelmisek előtt. A 20 fős szurkolói gárdából a fele híradó volt. Nem akartak hinni a szemüknek! (El is szaladt egyikük néhány üveg pezsgőért.) A 7.forduló műveltségi írásbeli volt. (Ebből 100%-os volt a totónk.) Az utolsó fordulóra az irodalmi totó maradt. Szerintem könnyű volt. Öt perc alatt elkészültünk. (Meg is lett a 11pont!)

...és ekkor valami máig megmagyarázhatatlan történt!

A kijelző elsötétült. A helyes megoldásokat nem mondták be. A zsűri elnöke felpattant, kirohant és csak 2 óra múlva jelent meg a kitöltött oklevelekkel. Nagy Gyula elnök úr egy órányit képes volt szóval tartani a társaságot. Többször, többszörös holtversenyre hivatkozott. A második várakozással eltöltött órát, már rajtam kívül is többen furcsállották. Aztán 120 perc múlva a megjelenő zsűri elnök, számítógép hibára hivatkozva a kézzel kitöltött okleveleket kezdte kiosztani:

Két első lett azonos pontszámmal, melyektől 0,5ponttal maradtak le, harmadik helyezett Felderítők. Újabb 0,5 ponttal kevesebbel következtekünk **negyedikként** a Bélyegyűjtőkkel holtversenyben mi, Híradók. Ehhez 60%-osra kellett kihozni a műveltségi írásbelinket, vagy is mi voltunk a legműveletlenebbek. Pontosítva, én vola a legműveletlenebb, mivel visszamertem pofázni a tablókészítés során. **Mea culpa, mea maxima culpa!** Kérem a csapattársaimat, kérem bajtársaimat a Híradó Tagozatból, kérem bajtársaimat a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesületből, hogy **bocsátsanak meg nekem**, mert ennyire naiv voltam!

Epilógus: Soha nem fogjuk megtudni, hogy mit rontottunk el a 7. fordulóban. Azonban az eredmény kihirdetése után 5 perccel ez már senkit sem érdekelt. A Híradó Tagozat szép számban megjelent szurkolói jégbehűtött pezsgővel és ízletes házi süteményekkel ünnepelték meg a 3 olimpia, illetve 12 Forma 1-es pontot szerzett csapatuk lefárasztott tagjait.

Hogyan tovább? Mi lesz 2018-ban? Teszik fel, egyre többen a kérdést. Természetesen indulunk, melyben sokat segít Couberten báró azóta meglelt eredeti mondata: „Nem a győzelem a fontos, ha nem a küzdelem maga!” **Ígérem, küzdeni fogok továbbra is az igazunkért.**

Dr. Horváth László Ferenc tartalékos mk. őrmester